

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK – Contich

De boekjes van A. HANS worden in alie scholen aanbevolen, omdat zij boeiend en nuttig zijn en aan de kinderen van eigen land en volk vertellen. Dat deze uitgave reeds aan Nr 344 is en veel nummers reeds drie- en viermaal herdrukt werden, bewijst hoe A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK overal gevraagd wordt. De meeste verschenen boekjes zijn nog verkrijgbaar. Ziehier eenige van de laatste titels:

300. 't Portiertje van Roeselare — 301. De Kleine Tooneel-
speelster. — 302. Angstige Dagen. — 303. Antwerpen in
Brand. — 304. De Bannelingen. — 305. In het wilde Land. —
306. De Wonderbare Redding. — 307. Naar Congo. — 308.
De Vrienden der Slaven. — 309. Fiere Margriet van Leuven.
310. 't Avontuur van den Schilder. — 311. Het Boefje. —
312. Een onverwachte Reis. — 313. De Geheimzinnige Teo-
kens. — 314. De Spanjaarden te Gheel. — 315. Zwarte Jan.
— 316. De Heks van de Moerem. — 317. De Boschwachter
van Eikenhof. — 318. Het Juffertje van Parijs. — 319. De
Wolfjager van Turnhout. — 320. De Zeeroovers. — 321. Het
Cezin van den Visscher. — 322. De Wilde Cow-Boy. — 323.
Keizer Karel te Gent. — 324. De Spanjaarden te Mechelen.
— 325. Kerstmis in de Sneeuw. — 326. Een angstig avont-
uur. — 327. De Reis in den nacht. — 328. De Zwarte Bende.
— 329. Het licht in de Wildernis. — 330. De dankbare sold-
daat. — 331. Een keer Wildstrooper. — 332. Het Wonder-
land. — 333. Het Verloren Testament. — 334. In veilige Ha-
ven. — 335. De wonderbare reis van schipper Bontekoe. —
336. Een brutale feeks. — 337. Vaders vertrouwen. — 338.
De vlucht over de Schelde. — 339. Neels' avontuur. — 340.
De Zwarte Ruiters. — 341. De Held van Afrika. — 342.
De Pleegzoon van den Bedelaar. — 343. Het beleg van den
Ravenburg. — 344. Een avontuurlijke vakantie.

Elke week verschijnt een nieuw boekje.

Vraag in de boekwinkels en bij dagbladverkoopers.

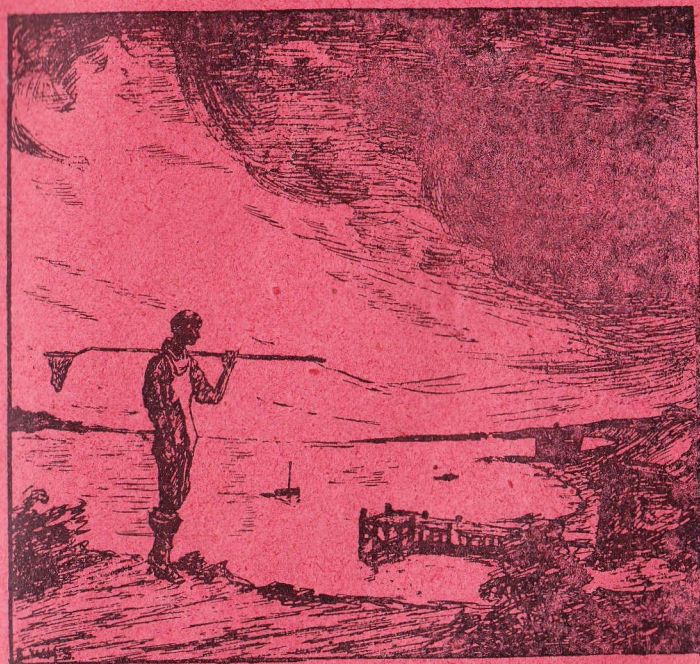
UITGAVE A. HANS-VAN DER MEULEN, CONTICH.

Drukkerij R. Bracke-Van Geert. — Baasrode.

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr. 353.

De Vriend van den Zeekapitein

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

DE VRIEND VAN DEN ZEEKAPITEIN

I.

De Hollandsche stuurman Van der Tromp lag met zijn sloep de « Zuiderzee » te Honfleur, een Fransch havenstadje. Hij had een boot gekalefaterd en was dan naar de herberg gegaan. Toen hij naar 't strand terug keerde, zag hij een straat bengel, die op zijn boot zat.

— Zeg eens, vroeg Van der Tromp, die hier zeer bekend was, hebt gij Zero niet gezien?

— Ja, hij is weggekropen toen ge hem zoo geslagen hadt, antwoordde de knaap.

— Wel, vanavond vaar ik weg en ik wil den hond niet meer meenemen. Hij eet te veel. Ge moogt Zero hebben, als ge wilt.

— Die leelijkaard! Vader zou mij afranselen, als ik er mee thuis kwam.

— Wel, verdrink hem dan!

— Mag ik? vroeg de jongen, die een slecht karakter had.

— Ja, gerust! Anders loopt hij hier als een zwerver rond. Hij is maar een steen aan zijn hals meer waard.

Van der Tromp sprak wreed, want Zero, de hond, was zeer aan hem gehecht, al had het arme dier veel slagen gekregen. Maar wat kon men

anders van een ruwen dronkaard verwachten!
— Zend hem dus naar den haaienkelder! her-
nam de stuurman. Ik steek straks in zee.

De jongen sprong op. Hij riep een paar kama-
raden, even ongevoelig als hij en vertelde, dat ze
den hond van den Hollander mochten verdrin-
ken.

— Waar kunnen wij hem vinden? Ik ken hem
wel... zoo'n geel beest, zei een der knapen.

— O, hij zal in de buurt van de sloep zitten.
Hij is wel weggelopen voor Van der Tromp,
maar keert altijd weer terug.

Zij gingen naar de haven, waar de Zuiderzee
een groote logger, vertrekkens gereed lag.

De matrozen wachtten op hun baas, die niet
kon uitzeilen, zonder nog eens een bezoek aan
zijn geliefkoosde kroeg gebracht te hebben.

Van der Tromp naderde ginds

— Hij zal dronken zijn, want jongens loopen
hem na, zei een der matrozen.

— Is alles klaar? vroeg Van der Tromp, toen
hij de kade bereikte.

— Ja! klonk het van boord. Als wij ons niet
haasten, is het gunstig tij voorbij!

— Dat weet ik zoo goed als gij! bromde Van
der Tromp.

Een hond kwam van achter een stapel kisten,
die op de kade stonden, naar hem toe. 't Was
Zero.

— Hier is hij! schreeuwde de stuurman naar de jongens. Bind hem al vast een touw om zijn halsband en trek hem dan mee naar een andere plaats, want als wij zonder hem vertrekken, zou hij te groot spektakel maken.

De knapen maakten zich van Zero meester, wat hun niet moeilijk viel, nu Van der Tromp hem in bedwang hield.

— Wat moet er met 't beest gebeuren? Mag hij niet meer mee? vroeg een der matrozen.

— Neen... Hij eet te veel... En ik drink voor het geld liever borrels. Zij zullen hem verzuipen!

— Dat is wreed! hernam de matroos verontwaardigd.

— Houdt gij uw mond! En doe uw werk! snauwde de baas.

Zero hilde, toen de jongens hem meesleurdén. Hij bood weerstand, maar de knapen bleken sterker dan hij.

— Arm dier, zei de medelijdende matroos. Maar hij zal in zijn dood gelukkiger zijn dan aan boord, waar zijn dronken meester hem zoo dikwijls afranselde.

Van der Tromp ging op de logger en gaf bevel de kabels los te gooien.

De jongens trokken mee naar een afgelegen plaats.

En aan boord hoorde men nog eenigen tijd het droevig gejang.

Maar Van der Tromp gaf er niet om. Hij was door den drank verstompt.

Zijn volk keek nijdig naar hem. Hij merkte het wel en riep:

— 't Kan mij geen zier schelen wat gij denkt of zegt. Ik was Zero moe en doe met hem wat ik wil. Hij moet mij niet meer voor de voeten loopen. En rept nu uw handen, in plaats van over dat beest te klagen...

De Zuiderzee voer stil de haven uit...

De jongens bonden Zero al vast een steen om den nek en zochten een geschikte plaats voor hun wreed werk.

II.

Jan Pigault, was zeekapitein in dat stadje Honfleur. Maar sedert hij op wat lateren leeftijd met Lise getrouwd was, bleef hij aan wal, waar hij een oesterkwekerij bezat.

Op dien avond keerde hij langs het strand terug. Hij had een vischnet over den schouder. Hij kwam van de kwekerij. Plots hoorde hij een scherp gehuil.

— Wat is dat? mompelde Pigault. Een hond. Maar waarom schreeuwt hij zoo,

In de verte zag hij knapen.

— Die mishandelen het dier, zei hij boos, want hij kon geen wreedheid verdragen.

Pigault spoedde zich naar de plaats, waar hij een wreed schouwspel zag.

Jongens wierpen met steenen naar een hond, die met alle kracht tegen den stroom opzwom, om den wal te bereiken. Het was Zero, die om zijn leven worstelde. Hij had den steen van zijn hals kunnen verwijderen, en zou den oever bereikt hebben, indien de jongens niet steeds hem met steenen weer terug dreven.

— Deugnieten, zijt gij niet beschaamd! riep Pigault kwaad.

— Wij mogen hem verdrinken van stuurman Van der Tromp! klonk het terug.

— Die dronkelap heeft hier niets te vertellen.

— Het is zijn hond!

— Lafaards, als gij niet maakt dat ge wegkomt, zal ik u in het water gooien in plaats van dien armen hond! dreigde de zeekapitein.

Daar hij deze woorden door een krachtige beweging liet vergezeld gaan, vluchtte de barbaarsche troep zonder nog iets te durven zeggen.

De hond zag nu wel, dat men hem met rust liet, en hij begreep, dat Pigault zijn redder was.

Die hulp gaf hem nieuwe krachten; hij begon weer vlug te zwemmen en ondanks den stroom slaagde hij er in om den oever te bereiken.

Hij bleef bescheiden op eenige passen van den

kapitein stilstaan, en kwispelend met zijn langen, gepluimden staart, keek hij hem aan met een levendigen blik, die zijn dankbaarheid uitdrukte.

Pigault begreep die stomme taal en hij was er door geroerd.

— Kom, arm beest, laten wij samen eens een weinig kennis maken, zei Pigault,

De hond scheen hem te begrijpen, want hij naderde nog meer, doch zeer langzaam. Het was te zien, dat hij bang was, en op eenigen afstand bleef hij opnieuw stilstaan, terwijl hij gedurig den kapitein aankeek met zijn groote oogen, die om genade en medelijden smeekten.

— Wat heeft dat arme beest moeten lijden om zóó bang te zijn voor iemand, die hem geen kwaad wil doen! zei de goedgehartige Jan Pigault, tot zich zelve. En wat is hij mager! Ik geloof, dat hij in langen tijd niet gegeten heeft. Kom, ga met mij mee, mijn beest! Ik zal u te eten geven.

Hij liep recht op den hond toe en, hoewel het beest nog kletsnat en vol modder was, liefskoosde hij hem met de hand en gaf hem allerlei zoete namen, die de hond scheen te begrijpen.

— Gij zijt niet schoon! zei hij tot hem, maar gij ziet er in het geheel niet kwaad uit. Misschien kunnen wij het samen wel eens worden... Gij moet mijn armen Black vervangen, wiens

hok nog leeg staat... Kom, ga nu mee, het is zeven uur. Wij zullen de tafel gedekt vinden.

De hond bleef eenige oogenblikken onbeweeglijk op dezelfde plaats staan, alsof hij nadacht en iets bij zichzelf overwoog. Maar spoedig scheen hij een besluit genomen te hebben, draaide zich links om, keek naar zee, waar men langzamerhand de sloep van Van der Tromp zag verwijderen. Zero liep naar het strand.

— Ondankbare rekel! mompelde Jan Pigault, verontwaardigd over deze handelwijze. Ik wilde u gelukkig maken. Maar als gij denkt, dat ik het met geweld zal doen, dan vergist gij u. Neen, hoor! Gij zijt niet schoon genoeg om u tegen uw zin te huisvesten, te voeden en te waschen — wat wel noodig is — en u verder te onderhouden. Saluut, hoor!

— — — — —

— Goeden avond, kapitein! Waart gij daar met Zero aan het praten? Wat hadt gij hem te vertellen? Hij verstaat alleen Hollandsch! sprak de oude kwartiermeester, Michel IJver, die belast was met het onderhoud van den kleinen vuurtoren.

— Zoo! zei de kapitein. Heet dat beest Zero? Ik kan hem geen compliment over zijn beleefdheid maken. Ik verlos hem uit de handen van een hoop kwajongens, die hem wilden verdrinken. Ik noodig hem uit om bij mij te komen eten, en hij

is niet eens zoo beleefd om het aan te nemen... Hij antwoordt mij zelfs niet! Hij loopt weg...

— O, is het dat? Ik beken dat hij ongelijk heeft, zei Michel IJver. Maar gij moet weten dat hij zeer trouw is; hij kent alleen zijn meester.

— En wie is die meester?

— Niet veel bijzonders! Vander Tromp, de baas van de « Zuiderzee ».

— O, die dronkelap! Ja, de jongens spraken ook van hem.

— Hij gaf zijn hond meer stokslagen dan eten. Maar toch houdt het arm beest van hem alleen. Zero zou voor Van der Tromp door vuur en water loopen.

— Ja, ik ken dien dronken vent wel. Men kan met hem niets beginnen, zei Pigault.

— Maar kijk eens, kapitein, wat zou die hond toch willen, dat hij als een gek langs den oever holt? O, ja, zijn baas is uitgevaren.

Jan Pigault keerde zich om en zag dat Zero langs het strand heen en weer liep, van tijd tot tijd stilstond om in zee te kijken, terwijl hij droevig hilde, en dan weer als dol begon te loopen.

Eindelijk scheen Zero, na twee of drie minuten nagedacht te hebben, vast tot iets besloten te zijn, want hij nam een grooten sprong in de haven. Nu begon hij naar zee te zwemmen.

— Van der Tromp is zoo juist vertrokken, zei de vuurtorenwachter. Ginder zeilt hij. En de

hond wil hem nog achterna. O, dat trouwe beest.

— Maar hij kan nooit meer dat schip inhalen, sprak Pigault.

— Onmogelijk! Maar kijk toch eens, kapitein, de stroom sleept hem mee naar de kust van Hâvre; hij zou nu niet meer terug kunnen, al wilde hij. Op diezelfde plaats zijn de twee broeders Langlois verleden maand verdronken... Ik vind het leelijk van Tromp, dat hij het beest niet heeft willen meenemen... en het is dom van den hond, om zijn leven te wagen voor een dronkaard, die het in het geheel niet verdient. O, kijk, daar zinkt hij... Neen, nog zwemt hij... Wat een slagen doet hij!... Het is uit, zie hoe hij in het rond draait!... Neen, hij verschijnt weer!... Wat is hij taai! Inderdaad, het gaat mij toch eenigszins aan het hart en ik zou gaarne het arme beest een touw willen toewerpen...

— Wel, hagel en... ik wil niet dat die hond verdrinkt! riep de kapitein. Ik heb menschen gered, die niet eens zoo goed waren als die hond, en hem zal ik ook redden.

Jan Pigault sprong in een boot, en terwijl hij vlug roeide, naderde hij den hond, die in gevaar verkeerde. En toen Zero voor de derde en waarschijnlijk voor de laatste maal zou verdwijnen, greep hij hem bij het nekvel, hief hem met

zijn sterke vuist in de hoogte en zette hem in de schuit, waar de hond onbeweeglijk bleef liggen, terwijl het water, dat hij had ingekregen, uit zijn bek en neusgaten liep. Pigault bracht hem aan land.

Zero begreep dat een meester, die hem vrijwillig verlaten had, niet waard was, om zich voor de derde maal in gevaar te begeven.

Hij bleef dus droevig en peinzend zitten.

— Hier hebben wij nu, zei Pigault, een hond, die geen gewone hond is. Het zou wel aardig zijn als hij schrijven kon, of als hij kon vertellen, wat hij dacht. Maar daar slaat het half acht; ik moet gaan eten... en Lize zal mij niet vriendelijk aankijken! Maar ik kan dat beest niet hier laten.

— Kom, mijn jongen, ge zult zeker wel inzien, dat alles met den anderen baas uit is. Denk er niet meer aan en ga met mij mee! sprak hij.

Jan Pigault haalde zijn zakdoek door den halsband en Zero liet zich meeleden.

Jan Pigault woonde op een villa «De witte Rotsen». Hij had geen kinderen. Zijn vrouw heette — zooals gij reeds gehoord heb — Lize, en dan was er nog een oude meid, Jansje, een goed mensch.

— O, Jan, wat komt gij laat thuis! zei Lize, terwijl zij de deur voor den kapitein opendeed. Tien minuten voor achten!

— Ja, ik ben lang uit geweest, en heb grooten honger!

— Maar, vervolgde Lize, terwijl zij zich op zijde boog, wat brengt gij daar achter u mee?

— Dat is een vriend, dien ik uitgenoodigd heb om bij mij te komen eten! antwoordde Pigault met een schaterlach, die door het geheele huis weerklonk.

— Uw gast ziet er niet schoon uit, hernam Lize.

— Dat is wel mogelijk, maar ge zult wel zien dat het een goed beest is! In elk geval moet hij nu eten hebben.

— Ik geloof wel dat hij het noodig heeft, zei Jansje, die ook den leelijken, natten en mageren hond kwam bezien.

Maar Jansje was braaf; iemands lijden wekte altijd haar medelijden op. Zij maakte dus een potje voor den hond gereed. Zero at dien avond, zooals hij in lang niet gedaan had. Het scheen hem hier een goed huis te zijn en het was natuurlijk alleen voor den vorm, dat Pigault hem een ketting om den hals deed en naar zijn hok bracht. Hij had volstrekt geen lust om het gastvrije dak te verlaten.

Pigault vertelde alles aan zijn vrouw.

— En moet die hond hier nu blijven? vroeg Lize.

— Ja, die arme stakker heeft geen huis.

— Wij zullen zien hoe hij zich gedraagt.

— Als een fijne mijnheer, dat voorspel ik u. Zero bleef en hechtte zich aan zijn nieuwen meester, en vergezelde hem altijd.

Zero verzuimde niets om zijn goeden wil en zijn verlangen zich nuttig en aangenaam te maken, te bewijzen. Hij bracht de zakdoeken thuis, die de zorgeloze kapitein in den tuin liet vallen; hij zorgde, dat de buitendeur altijd gesloten was en hij gaf inderdaad een bewijs van zijn verstand in de vernuftige wijze, waarop hij de klink oplichtte en deze in den haak liet vallen.

Dit waren echter nog niet zijn eenige opletendheden. Hij had opgemerkt met hoeveel ijver de kapitein iederen morgen zijn gazet: «De Boodschapper van Håvre» las. Welnu, om te zorgen dat hij zijn geliefkoosde gazet eenige minuten vroeger zou kunnen lezen, wachtte Zero den briefdrager aan den voet van den heuvel op, ontving uit zijn handen het blad en bracht het naar huis, zoo hard hij kon den weg afhollende.

Zero was nooit zoo gelukkig geweest.

Maar Lize vond hem een leelijk beest en kreeg elken dag meer een hekel aan hem.

Zero had dit wel bemerkt, en ging mevrouw Pigault zoo veel mogelijk uit den weg.

Dikwijls zei Lize, dat die hond weg moest, het leelijk mormel. Haar man zweeg dan, maar Zero bleef.

Soms beweerde Lize, dat de kapitein meer van den hond hield dan van haar, Anders zou hij haar zin wel doen. De kapitein zei, dat dit flauwe praat was.

Maar Zero mocht niet zoo veel meer in de kamer komen. De kapitein wilde toch ruzie vermijden.

III.

Mevrouw Pigault, die nog al van een lekker mondje hield, had de gewoonte bij het ontbijt twee versche eieren te gebruiken, die iederen morgen door twee kippen gelegd werden.

Nu gebeurde het op een morgen dat Jansje een van deze eieren liet vallen, toen zij de koer overliep. Zero, die in den omtrek aan het wandelen was, bemerkte het lekker hapje, sprong er naar toe en in een oogenblik had hij het ei opgeslurpt.

Het maal van mevrouw Pigault was daardoor met de helft verminderd. Jansje bekende haar fout en kreeg vergiffenis.

Maar dit ei was naar den smaak van onzen hond geweest. Den volgenden dag had hij gaarne weer zoo'n fijn hapje gehad. Op den juiste tijd was hij dan ook weer op de koer, waar Jansje den vorigen dag het ei had laten vallen. Zonder

twijfel rekende hij er op, dat hetzelfde ongeluk hem weer een buitenkansje zou verschaffen, maar het is alle dagen geen kermis! Jansje liet dien morgen het ei niet vallen, en Zero kreeg dus niets.

Maar daar Zero een goed opmerker was ging hij oplettend de dienstmeid na. En spoedig bemerkte hij, dat zij iederen keer, wanneer zij eieren naar huis bracht, uit den kelder kwam, waar de kippen, die men vrij liet rondloopen, gewoon waren hun eieren in de korven te leggen.

Gebruik makende van een oogenblik, dat zij niet naar hem keek, sloop onze brutale dief naar binnen, achter haar aan, maar het was te laat, de eieren waren reeds weggenomen; de nesten waren nog warm, doch leeg.

Zonder twijfel was Zero hierdoor zeer teleurgesteld, maar in het minst niet ontmoedigd. Hij zei bij zich zelven dat hij eieren zou vinden als hij vóór Jansje in den kelder was.

Hij maakte dan ook dat hij den volgenden dag ruim vijf minuten vroeger bij den kelder was dan Jansje. Toen was hij er het eerst. Hij behoefde geen moeite te doen om de nesten te vinden. Er stonden twee teenen mandjes, waarin zacht en frisch hooi gelegd was, waarop de kippen op hun gemak de eieren konden leggen, die voor hun meesteres bestemd waren.

Daar lagen de twee eieren, ieder in een mand-

je. Zij zagen er zoo mooi wit uit tusschen het frissche hooi, en zij waren zoo lekker versch! Een oogenblik rook Zero er aan, alsof hij reeds door de witte en dunne schaal heen kon proeven. Hij scheen nog na te denken, maar plotseling kwam er als een sluier voor zijn oogen en het goede, dat er misschien nog in een verborgen hoekje van zijn hart te vinden was, verdween geheel. Hij wist niet meer wat goed en wat kwaad was.

Hij greep een van de eieren, deed het zonder moeite in zijn grooten bek verdwijnen, terwijl hij met zijn tanden de schaal verbrijzelde, en slurpte het naar binnen met de begeerlijkheid van een lekkerbek.

Wij moeten echter bekennen, dat hij dadelijk berouw over zijn misdaad had. Misschien dacht hij ook dat het wel genoeg was, nu hij zijn meesters van een ei beroofd had en het niet meer dan billijk was, dat hij het andere voor haar liet liggen.

Toen Zero dus het eerste ei op had, keek hij het tweede wel aan met een blik waarin begeerlijkheid te lezen was, maar hij verwijderde zich snel van het nest, dat hem in verzoeking bracht, en ging een beetje langs de haven wandelen, om een luchtje te scheppen en over zijn misdaad na te denken.

Jansje kwam juist van de markt terug met haar voorraad eetwaren voor dien dag.

Zij ging naar den kelder om de eieren te gaan halen. Het behoeft niet gezegd te worden, dat zij er maar één vond. Zij was zeer verwonderd, want het was in den tijd, dat de kippen geregeld leggen, en « Blanchette » en « Noiraude », die goed te eten kregen, waren niet gewoon in hun plicht te kort te schieten.

Zij keek in het geurige hooi; er was echter slechts één ei te vinden.

— Daar sta ik verbaasd over, dacht zij. Ik begriep er niets van! Sedert drie maanden is dit de eerste keer, dat zoo iets gebeurt... Toch is Blanchette niet ziek, en toen ik dezen morgen steenkolen haalde, heb ik haar toch op het nest zien zitten... Wat zal mevrouw zeggen? Eergisteren was zij ook al niet erg tevreden!

Natuurlijk was mevrouw nu nog minder tevreden. Zij was zeer verzot op verse eieren.

— Het is toch vreemd! zei Lize. En zoo iets had ik nooit verwacht! Kippen die zoo goed gevoed worden! En dan in den goeden tijd!

— Ik denk dat de kippen zich vergist zullen hebben! schertste Pigault.

Lise, die met dit antwoord in het geheel niet tevreden was, zag haar echtgenoot aan, om te zien of hij haar voor den gek hield. Maar de kapitein keek ernstig.

Den geheelen dag, tot aan den avond toe, was mevrouw slecht geluimd.

— Dat zal met den slaap wel weer overgaan! zei de goede Pigault.

Jansje echter, die er niet op gesteld was om opnieuw oneenigheid met haar meesteres te krijgen, zorgde er voor om den volgenden dag vroeger in den kelder te zijn. Zij wilde nu zelf de kippen van het nest nemen. Maar zij kwam weer te laat, want een ander, die vroeger bij de hand was dan zij, had de eieren reeds weggehaald.

Maar nu was er niet één ei weg; dezen keer waren zij beide verdwenen. Zeker was Zero van kwaad tot erger vervallen en had hij nu geen wroeging meer over zijn kwaad.

— Wat is dat ongelukkig! zei Jansje bij zichzelf. Twee keer achter elkaar! Wat zal mevrouw boos zijn!

Zij riep Zero. Deze lag in zijn hok, waar hij half slapende over zijn misdaad nadacht, terwijl aangename gedachten hem bezig hielden. Hij droomde dat de kapitein er honderd kippen op na hield, die den geheelen dag door eieren voor hem legden.

De stem van Jansje deed hem wel wat ontstellen. Het was met hem evenals met zoo velen, wier geweten niet zuiver is: hij vreesde onderzocht te worden. Hij hield zich echter goed en verscheen met een kalm gelaat voor de meid.

— Alles gaat goed, dacht de schavuit. Zij heeft niet het minste vermoeden.

Hij keek haar dus met meer gerustheid aan.

— Luister, mijn jongen! zei zij tot hem, terwijl zij met de hand over den grooten kop van Zero streek. Gij moet eens een boodschap voor mij doen!

Sedert eenigen tijd deed Zero alle boodschappen. Men liet hem de levensmiddelen in de winkels halen en tot nog toe had hij alles getrouwd en netjes thuisgebracht.

Jansje nam dus een stuk papier, en schreef: « Twee fersche eieren, asjeblief! »

Vervolgens maakte zij dit papier aan een servet vast, legde het servet in een mandje, voegde hierbij drie stuivers, en gaf het Zero in den bek.

— Naar den kruidenier! zei ze tegen den hond.

De kruidenier, de tabaksverkooper en de brievenbesteller waren drie personen, die zeer bekend waren bij Zero. Door zijn slimheid kwam hij nooit bij den verkeerde terecht.

Hij ging dadelijk op weg, vast besloten om onderweg niet te dralen; misschien vond hij het wel prettig om door een boodschap de misdaad goed te maken, die op zijn geweten drukte en die hij nog aan zijn maag voelen kon.

De kruidenier legde de eieren in 't mandje en Zero keerde bedaard terug om de eieren niet te

breken. Zero begon te watertanden en allerlei slechte gedachten kwam bij hem op. Hoe verder hij den heuvel opliep, des te grooter werd zijn verlangen naar de eieren.

De duivel der begeerlijkheid fluisterde hem heel zachtjes in, dat Jansje misschien niet wist, hoeveel eieren hij mee zou brengen, en dat zij al zeer in haar schik zou zijn, wanneer hij er een thuis bracht... En de gelegenheid was zoo gunstig.

Bevonden zij zich niet vlak bij zijn bek, die heerlijke eieren? Hij had slechts wat te bukken om ze te kunnen nemen! Toch aarzelde hij.

Maar verder werd hem de tweestrijd door Jansje bespaard, want daar zij ongerust was geworden, kwam zij hem tegemoet.

Voorzichtig tilde zij het servet op en toen zij de twee eieren zag, die de hond getrouw had meegebracht zooals zij hem meegegeven waren, was de goede meid zeer in haar schik.

— Gered! riep zij uit. Mevrouw zal er niets van weten.

De goede meid vergiste zich echter. Zij was in 't geheel niet gered. Pas had mevrouw Pigault, die een goeden smaak had het eerste reepje brood in het eerste ei gedoopt, of zij riep uit:

— Dat zijn geen eieren van mijn kippen!

— Ik bewonder uw fijnen smaak, gij kunt

proeven of een ei door deze of gene kip gelegd is, zei Pigault.

— Het komt er niet op aan! Wij zullen hier niet verder over spreken; maar ik wil precies weten hoe het met die eieren gesteld is.

Jansje werd geroepen en vertelde dat ze geen eieren in den kelder gevonden had.

Lize was boos. En ze liep naar den kelder toe. De kippen waren er beide. De een was op een ton geklommen; de andere zat op een dwarsbalk onder de zoldering. Beide zagen er zeer verschrikt uit; hun kam was zoo rood als bloed en hun veeren waren zeer in de war gebracht.

Hoewel zij sedert lang aan haar meesteres gewend waren en zelfs de stukjes brood uit haar hand pikten, begonnen Blanchette en Noiraude verschrikt te kakelen, toen zij haar zagen. Vervolgens beproefden zij weg te vliegen, maar de kippen kunnen het met hun gefladder noch ver, noch hoog brengen.

— Dat is toch zonderling! dacht mevrouw Pigault, terwijl zij ernstig scheen na te denken. Laat ik nu de nesten eens bekijken!

Zij liep dadelijk naar de twee korven. Daar waren nog sporen van wanorde te vinden. Dien dag scheen het stroo opgelicht en onderzocht te zijn.

— Dit alles komt niet van zelf! dacht mevrouw Pigault. Ik ben er nu van overtuigd, dat

mijn kippen wel gelegd hebben, maar dat de eieren weggenomen zijn. Er schijnt hier dicht bij een dief te zijn. Wie is hij? Ik zal hem vinden, verrassen... en straffen!

Zij dacht er lang over na, wat zij nu doen zou, en ten laatste had zij een plan beraamd, dat haar het meest geschikt toescheen om haar doel te bereiken. Op het oogenblik was er echter niets te doen. Alleen 's morgens legden de kippen eieren. Het was dus ook 's morgens dat de dief de eieren wegnam, en dus 's morgens alleen moest zij goed toekijken en handelen.

Den volgenden morgen was Lize vroeg beneden en liep de vertrekken van de benedenverdieping door. Daar zij in de kamers niets verdachts vond, begon zij den koer en den tuin te onderzoeken. Alle deuren waren goed dicht. Nergens was iets van inklimming of inbraak te bespeuren. Op de voetpaden in den hof was niets te zien, waaruit kon blijken, dat de vijand van buiten kwam.

Er viel niet meer aan te twifelen... zij werd door iemand bestolen, die zich in huis bevond!

Jansje was eerlijk en zou niet zoo slecht zijn om zóó iets te doen.

— Wat ben ik toch dwaas! zei mevrouw Pigault, de schouders ophalende. Zeker is de een of andere rat de dief! Ik zal een strik koopen, en dan zullen wij hem wel krijgen. Er zijn tegenwoordig

ook honden, die de ratten vlug kunnen vangen; maar de onze is een luiaard, die nergens goed voor is en van wien men geen diensten kan verwachten! Hij zal mij in deze omstandigheden niet kunnen helpen.

Terwijl Lize haar vroege morgenwandeling deed, was zij voorbij het hok van Zero gekomen. Deze had haar wel gezien.

Als mevrouw vriendelijker voor hem geweest was, zou hij haar zonder twijfel tegemoet gelopen zijn, want hij werd niet meer aan een ketting vastgelegd.

Doch nu deed hij zijn verstandige oogen, die wel eens kwaadaardig konden kijken, weer dicht en na zich eens uitgerekt en gegeeuid te hebben, draaide hij zich nog eens op zijn versch stroo om en dacht er als een echte luiaard over, dat hij nog tijd genoeg had om een slaapje te doen.

Lize was in de eetkamer gaan zitten. Zij keek dikwijls naar den koer, en lette vooral op de buitendeur van den kelder.

Even vóór zeven uur werd zij opmerkzaam door een licht geraas. Zij keek scherp toe en zag Zero stil uit zijn hok komen en heel voorzichtig naar den kelder gaan. Als een bliksemstraal, kwam er een vreeselijk vermoeden bij haar op,

— O, die ellendeling... hij was het dus! Ik zal hem op heeterdaad betrappen en het hem voor

goed afleeren, zei Lize, en zij snelde naar de kelderdeur.

Lise keek door een kier, en een zeer vreemd schouwspel vertoonde zich aan haar verontwaardigde blikken. Huiverend zag zij hoe Zero, plat op den grond liggende, met de voorpooten de ongelukkige kip Blanchette stevig vasthield...

Met moeite bedwong Lize zich om niet dadelijk de deur open te gooien. Zij wilde naar den schuldige toesnellen, en hem dan eens flink afranselen. Maar door haar groote nieuwsgierigheid werd zij nog een oogenblik weerhouden.

Haar nieuwsgierigheid werd spoedig voldaan. De schuldige Zero loerde op het ei; hij hielp de kip zelfs om het te voorschijn te brengen en was zeer in zijn schik, dat hij het zoo versch kon oppeuzelen.

Met zijn tanden verbrijzelde hij de schaal, die hij daarna ook naar binnen slokte.

Mevrouw Pigault was woedend, en wij moesten het erkennen, zij had ook wel eenige reden om dit te zijn.

Zero bemerkte haar. Zich zoo klein mogelijk makende, vloog hij door de deur, die zijn meesters half opendeed. Hij holde de straat op.

Pigault kwam juist van boven.

— Uw hond is de dief! riep Lize.

— Welk een dief?

— Van de eieren.

En zij vertelde wat zij gezien had. Pigault lachte.

— Ik wist dat Zero verstandig is, zei hij, maar hij is nog slimmer dan ik dacht.

— O! riep Lize, ik zie nu wel dat gij niet meer van mij houdt!

— O, Lize, hoe kunt gij zoo iets zeggen?

— Ja! Ik haat dien hond, ik haat hem! Ik verfoei hem en ge dwingt mij om hem te houden, om hem elken dag te zien. En wanneer een van ons beiden het huis moet verlaten, wat toch eens zal gebeuren... o, ik weet het wel... ik zal weggezonden worden! barstte Lize los en zij weende.

— Welnu, ik zal den hond weg doen, ik wil geen ruzie in huis, zei Pigault droevig.

Hij sprak met den kapitein van 't schip de « Jonge Alex », die dadelijk zou vertrekken. Hij wilde Zero meenemen.

Pigault ging aan boord en riep den hond. Hij haalde zijn zakdoek uit den zak, maakte er een bal van en na hem aan Zero getoond te hebben, wierp hij hem in het ruim roepende: « Haal hem! »

Zero was niet gewoon de gelegenheid te laten voorbijgaan om eens te spelen. Hij snelde dan ook dadelijk den zakdoek achterna, sprong op een hoop zakken en van daar op eenige tonnen zout, en vervolgens stak hij zijn kop tusschen

twee potten boter, waar de zakdoek heen gerold was. Maar plots deed een matroos op een wenk van Pigault het luik dicht, en Zero was gevangen. In het eerst begreep Zero dit alles niet; bemerkende dat hij opgesloten was, begon hij twee- of driemaal vroolijk te blaffen, als om te vragen om open gedaan te worden.

Toen er echter niet open gedaan werd, wierp hij zich woedend tegen den hinderpaal. Helaas! alles was vergeefs.

Zero begreep dat hij gevangen was, en zijn droefheid openbaarde zich in een klagend gehuil.

Dit gehuil dat zoo droevig klonk, hoorde de kapitein op het oogenblik dat hij zich, na den kapitein van « De Jonge Alex » voor het laatst gegroet te hebben, naar den vasten wal begaf. Het drong hem door merg en been, alsof het de laatste roep was van een vriend, die hem om hulp smeekte. Hij ging snel heen.

Ongeveer op de helft van den weg, tusschen de haven en zijn huis, was een open plek, waar hij de zee kon zien. Pigault bleef er nogmaals staan en keek naar zee. « De Jonge Alex » voer heen. Een gunstige wind deed de zeilen zwellen.

— Nu is alles afgelopen, dacht de kapitein. Lize zal tevreden zijn, maar ik niet. Arm beest!

Pigault veegde zijn oogen met zijn mouw af, en liep dan snel naar huis. Lize was nu zeer vriendelijk tegen hem.

Na eenige weken kreeg Pigault een brief van den kapitein van den jongen Alex. En de hij las:

« Brave oude jongen!

» Ik neem de pen in de hand om u eenige
» woorden te schrijven, zooals gij mij gevraagd
» hebt. Gij moogt mij er wel dankbaar voor zijn
» dat verzeker ik u, want ik kan niet goed brie-
» ven schrijven. Uitgezonderd aan mijn vrouw,
» schrijf ik alleen in mijn scheepsjournaal. Maar
» eens gezegd, blijft gezegd; ik heb het beloofd
» en ik doe het dus ook!

» Ten eerste moet ge weten dat de ongeluk-
» kige Zero zoolang wij in het Kanaal zijn ge-
» weest en hij den Normandischen grond kon
» ruiken, niets anders heeft gedaan dan huilen,
» janken en kermen, zoodat het allen matrozen
» aan het hart ging, hoewel zij niet teergevoelig
» zijn. In de hoop dat hij wel zou bedaren, heb
» ik hem zijn eten laten brengen, maar hij wilde
» niets eten of drinken.

» Toen het avond werd, bedaarde hij. Toen ik
» bemerkte, dat de muziek had opgehouden,
» ben ik eens naar beneden gegaan, alleen om
» eens over u te spreken. Ik ben er van over-
» tuigd, dat hij mij verstaan heeft, want toen hij
» uw naam hoorde uitspreken, knipte hij met
» zijn oogen en kwispelde met zijn staart.

» Toen ik weer boven ging, liet ik het luik
» openstaan, om hem wat frissche lucht te ge-
» ven. Als een duivel begon hij toen te sprin-
» gen, ontsnapte aan mijn handen en vloog tus-
» schen mijn beenen door. Toen heeft hij twee
» of driemaal het dek rondgelopen, alsof hij
» dol was geworden.

» Een oogenblik was ik bang, dat hij zijn kop
» tegen de verschansing zou verbrijzelen, zoo
» wild was hij. Toen hij u niet vond, begon hij
» als een gek heen en weer te hollen en greep
» iedereen bij de beenen.

» Eindelijk hadden wij hem in een hoek ge-
» dreven, en wij maakten van de gelegenheid ge-
» bruik om een touw aan den ring van zijn hals-
» band vast te maken. Dat touw gaf ik aan een
» scheepsjongen, met bevel om het geen oogen-
» blik los te laten. Toen beval ik, dat hij het touw
» een beetje zou vieren, om eens te zien, wat
» Zero doen zou.

» Op dit oogenblik zeilden wij vóór den wind
» met de steven naar de volle zee gericht. Maar
» het beest wist daarom het Noorden nog wel te
» vinden. Zero rolde als een bal naar het roer,
» ging toen plotseling overeind staan, en legde
» zijn pooten op de verschansing. Hij keek in de
» richting van de Normandische kust, die wij
» echter niet meer konden zien, en snoof de lucht

» op, die van u van daan kwam. En hij huilde
» om u.

» Spoedig daarop begon de zee onstuimig te
» worden, en er sloegen golven over het dek
» heen. Iederen keer sloeg het water hem in zijn
» gezicht en maakte hem kletsnat. Wij riepen
» hem terug; maar hij wilde niet weg. Toen wij
» in de Golf van Gaskonje waren gekomen, be-
» gon hij te begrijpen, dat hij niet over de zee
» kon gaan loopen om u te zoeken. Daarom ver-
» liet hij zijn post en ging aan den voet van den
» grooten mast liggen, met uw zakdoek tusschen
» zijn tanden, om ten minste nog iets van u te be-
» zitten. Hij heeft zelfs een scheepsjongen, die
» hem den zakdoek wilde afnemen, gebeten. Daar
» bleef hij kalmpjes liggen.

» Mijn manschappen waren begaan met de
» smart van dat arm beest. Zero zag wel dat
» iedereen goede maatjes met hem wilde zijn, maar
» ge kondt het aan hem zien dat het hem niets
» kon schelen. Men liefkoosde hem, en hij liet
» het toe; maar zelf was hij tegen niemand be-
» leefd.

» Wij zijn behouden te Sint-Louis in Senegal
» aangekomen. Zero had zich op den overtocht
» erg verveeld, vooral in den laatsten tijd. Hij
» had veel geslapen en dikwijls begon hij in den
» slaap te blaffen, wat mij doet denken, dat hij
» ook veel van u gedroomd heeft. Hij was zeer

» blijde, dat hij eindelijk aan wal kon gaan. Toen
» begon hij luid blaffende heen en weer te loo-
» pen en berook den grond, alsof hij uw spoor
» zocht. Ik zeg dit niet om u smart te veroorza-
» ken, oude jongen, maar alleen omdat het de
» zuivere waarheid is: ge hadt een hond, die zeer
» veel van u hield!

» Maar hierbij bleef het niet! Dat onbe-
» schaamde beest heeft in de drukke haven iets
» gedaan wat honden zeer zelden doen. Hij is
» op meer dan tien schuiten gegaan; hij sprong
» op het dek wanneer zij aan wal lagen, als een
» echte scheepsjongen, die van het eene schip op
» het andere springt.

» Zoo heeft hij u gezocht. En nog wandelt hij
» rond. Maar hij houdt toch ook van mij. Nu
» weet ge 't nieuws.

» Als de zaken gaan zooals ik hoop, zal ik bin-
» nen twee maanden in Grandcamp zijn. Gij
» kunt er dan uw hond en vriend komen opzoe-
ken.

Jacob Fautin,
Kapitein op de groote vaart ».

P. S. — Ik ben geheel van streek! Deze brief
was twee dagen geleden geschreven en zou van-
avond met den bode verzonden worden. Ik kom
binnen; ik ga naar de mand om eens naar Zero

te kijken, want ik ben eigenlijk erg gehecht aan
dat beest. Geen hond... nergens te zien! Ik in-
formeer er naar. Men heeft Zero zien meegaan
met een matroos, die te Honfleur woont... Meer
kan ik niet te weten komen.

Een vriend.

De kapitein veegde een traan weg, schudde het
hoofd en zei zachtjes:

— Van het oogenblik af dat ik hem wegge-
zonden heb, wist ik dat het zoo zou afloopen!

Daar hoorde de kapitein zijn vrouw komen.

— Van wien is die brief? vroeg zij.

— Van Zero! zei Jan Pigault, geheel in ge-
dachten verdiept.

— O, schrijft Zero tegenwoordig? vroeg Lize
en haalde de schouders op.

— Ik wilde zeggen van kapitein Fautin, aan
wien ik hem gegeven heb.

De vrouw las den brief.

— Het is jammer, sprak ze dan. Hij was toch
een goede hond...

De kapitein ging de kamer uit.

— — — — —
Enige maanden waren verlopen. Zekeren
morgen zag mevrouw Pigault een vreemde ge-
daante vóór de deur liggen.

— Wat is dat? vroeg ze aan Jansje.

De meid trad nader.

— Het is Zero! riep ze verbaasd uit.

Maar de hond, mevrouw ziende, ging aan den overkant van den weg liggen. Treurig keek hij naar het huis. Hij mocht er immers niet meer binnen. Hij was hier gekomen om nabij zijn meester te sterven.

Mevrouw Pigault was ontroerd. Zij ging naar de overzijde en sprak vriendelijk:

— Ik zal bij u komen omdat gij, niet bij mij komt. Ik ben slecht geweest voor u.

Zero volgde haar, bang nog. Maar toen zag hij den kapitein. Hij sprong tegen hem op. Pigault stond eerst verbaasd, dan snikte hij even, zoo ontroerd was hij.

— Ik heb Zero gevonden en breng hem bij u. zei mevrouw.

— Is dat waar?

— Ja, hij moet hier blijven. Ik heb verkeerd gehandeld. Zulk een trouw dier!

Wat een vreugde was dat! En dien dag sprak gansch het stadje over Zero. De hond had in Senegal — in Afrika — een matroos uit Honfleur herkend, en begrepen, dat hij door dezen te volgen, kans had terug bij zijn meester te komen.

De matroos kreeg deernis met het verlaten dier en nam hem mee aan boord. Het schip belandde na maanden, te Caen. Toen verdween Zero. Hij liep naar Honfleur. Hij was nu terug en hij bleef de vriend, niet alleen van den kapitein, maar ook van mevrouw.

Dit is een ware geschiedenis.

(Naar Louis Enault).

De boekjes van A. HANS worden in alle scholen aanbevolen, omdat zij boeiend en nuttig zijn en aan de kinderen van over land en volk vertellen. Dat veel nummers reeds drie- en viermaal herdrukt worden bewijst hoe A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK overal gevraagd wordt. De meeste verschenen boekjes zijn nog verkrijgbaar. Ziehier eenige van de laatste titels:

413. Een Huichelaar. — 414. De erkentelijke Indianenhoofdman. — 415. Onvergetelijke Avonturen. — 416. Een vreemde Nacht. — 417. De hoeve bij de Duinen. — 418. Leo op de Klootschool. — 419. De moedige Padvinder. — 420. De Drager van het Uilenhof. — 421. De strijd tegen de Slavernij. — 422. De jonge Alpengids. — 423. Het onverwachte Erfdeel. — 424. De verijdelde Diefstal. — 425. Op het eenzame Eiland. — 426. In den Sneeuwstorm. — 427. Sinterklaas in den Woonwagen. — 428. Het vuur in den Nacht. Een moedige Knaap. — 429. Het Kerstfeest der Schipbrukelingen. — 430. Voor het Recht. — 431. Het Spook van Sylt. — 432. De dappere Kasteelknaap. — 433. In Duizend Vreezen. — 434. De Toovenares van Diksmuide. — 435. Acht maanden op een onbewoond Eiland. — 436. Ontmaskerd. — 437. Een gestoorde Nacht. — 438. De stem aan de Deur. — 439. Het geheimzinnig bedrijf. — 440. De smokkelaars van Blankenberge. — 441. Een drama aan de grens. — 442. Een Godsoordeel. — 443. De verrader. — 444. Zigeuners op 't Dorp. — 445. Een Rakker. — 446. De dochter van den Indianenhoofdman. — 447. De Smokkelbende. — 448. Het verlaten Schip. — 449. De Werklooze. — 450. De avonturen in de Hooglanden. — 451. De gestoorde Zesdagenkoers. — 452. Uit een Gezin. — 453. Een Smokkelavontuur. — 454. De Weezen van de Beukenharst. — 456. Kars, de Herdershond. — 457. Een angstige Tocht. — 458. De verkleede Krijgsmann. — 459. De Heldin van Maastricht. — 460. Een spion verrast. — 461. De Wraak van den Eskimo. — 462. De Schoolmeester van Sylt. — 463. Gevangen in het Ijs. — 464. Het Spook van de Steengroeve. — 465. De Groote Ronde. — 466. Erik, de Cow-Boy. — 467. De Roover uit Eikenloo. — 468. Het Geheim van den Torenkelder. — 469. Lina, de Smokkelaarster. — 470. Tweemaal gered. — 471. De zoon van Keizer Karel. — 472. De Zwarte Vrouw uit den Polder. — 473. Djees, de Schooler. — 474. De Cow-Boy en zijn Zuster. — 475. De Wilde Ridder en het Kind. — 476. Avonturen in de Grot. — 477. De Luchtreiziger. — 478. De Kinderen van den Visscher. — 479. Een vlucht in Rusland. — 480. Het Turfschip van Breda. — 481. Kerstmis in Sneeuw en Ijs. — 482. Een vreemde Oudejaarsavond. — 483. De Tooveres van het Ijs. — 484. Een Cow-Boy in de Gevangenis. — 485. De Jonge Strandlooper. — 486. Een Wonderbare Terugkeer. — 487. Het gestoorde Kamp. — 488. Een blijde Wederkomst. — 489. Het geheim van het Kraaienhof. — 490. De Ridder, met het Zilveren Kruis. — 491. De Heldin van den Vuurtoren. — 492. Koning Albert I. — 493. Koning Leopold III. — 494. Het Licht in de Duinen. — 495. Voetballers in Amerika. — 495bis Koning Albert aan den IJzer. — 496. Vaders Vlucht. — 497. Een Martelares. — 497bis Te Marche-les-Dames. — 498. De Jonge Verstekeling. — 499. Ada's Avontuur. — 500. Uit het Leven van A. Hans.

Elke week verschijnt een nieuw boekje.

Vraag ze in de boekwinkels en bij dagbladverkoopers.

PRIJS: 60 CENTIEMEN.

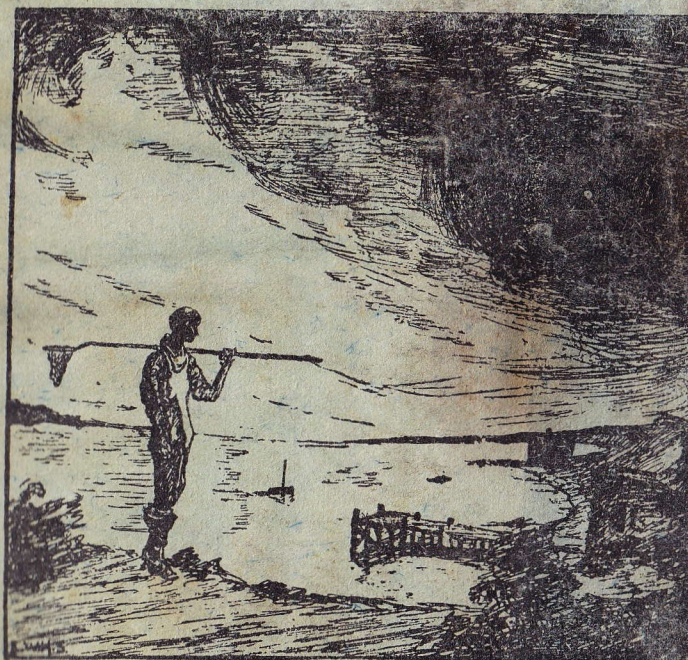
Drukkerij R. Bracke-Van Geert, Wetteren.

Tweede druk.

Nr. 353.

A. HANS.

De Vriend van den Zeekapitein

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.